הי ציוניוני הדרך או ארץ ישראל היפהפיה

קוראת אחת מירושלים כתבה לי לי מיכתב ממש בסגנון שלי. כלומר קודם קצת מחמאות אחר־כך הזפטה.

הקוראת כועסת על־כך, שאני כל הזמן מספרת על נסיעותי ללונדון ולניו־יורק וכמה שזה יפה שם, אבל אני לא כותבת על המקומות היפים שיש בארץ.

ובכן, תדעי לך, גבירתי, שבמקרה את מתפרצת לדלת פתוחה לגמרי. כי כל הניו־יורקים והלונדונים ביחד לא יפים בעיני כמו ארץ־ישראל היפהפיה. העניין הוא, שאני חושבת שכל הקוראים יודעים את זה בדיוק כמוני, מפני שכולנו מרבים לנסוע בארץ, ונהנים.

ובכל זאת, כדי שתראי עד כמה אני רצינית וכמה חשוב לי המיכתב שלך, מייד טילפנתי לאגד, כדי לבקש מהם רשימת המלצות לטיולים בארץ. באגד החזיקו אותי על קו הטלפון 20 דקות, ואחר־כך ניתקו אותי, אז מרוב התעצבנות עזבתי אותם וטילפנתי לקרן הקיימת לישראל. הם היו ממש נחמדים ושלחו לי, אקספרס, חוברת מלאה תמונות והצעות לטיולים בחג. אז בבקשה, תתחילו להתארגן לנסיעות בדרכי הארץ לפני שיפרוץ החורף.

לאנשי הדרום — מומלץ לבקר ביער המלאכים. נמצא בחבל לכיש. קרוב מאוד לקריית־גת. על שטח של 4500 דונאם מתנשאים כמיליון עצים ביניהם אפשר למצוא מיתקני־נופש, ספסלים, שולחנות, כיריים לבישול ושאר מיתקני־עזר לפיקניקים.

במבואות באר־שבע נמצא יער לין, שגם הוא פינת־חמד מוצלת. אותם שמוכרחים לסבול גם ביום חופש יוכלו למצוא שם חצר־כושר ולשאר המישפחה יש מיתקני שעשועים לילדים קטנים, מיגרשים למישחקי־כדור, אזור פיקניק וכמובן, הרבה מאוד עצים.

עוד מקום יפה לתושבי הדרום הוא יער להב המשתרע על 17 אלף דונאם. בתוך היער נמצא מוסיאון לידיעת־הארץ, וכל האזור משופע באתרים ארכיאולוגיים. כמו בכולם, גם פה יש חניון פיקניק, מים זורמים, שולחנות וספסלים ואפילו שירותים.

לאנשי המרכז נזכיר את יער ירושלים הענק, החובק את העיר וייחודו בכך שחציו חורש טבעי וחציו נטוע. ביער פזורים חניוני־נופש רבים וצרתו היחידה היא שהוא תמיד מלא. אבל אם באים מוקדם, אפשר למצוא פינה שקטה בטבע.

25 קילומטר דרומה לירושלים, על־יד מושב נס־הרים, נמצא פארק 200 שנה לארצות־הברית. מהדרך המובילה אליו אפשר להגיע למערת־הנטיפים, שגם היא פנינה בפני עצמה. אין צורך להזכיר את האוויר של ירושלים. המחולק שם חינם אין כסף.

באמצע הדרך בין ירושלים לתל־אביב נמצא פארק קנדה. הצופה אל עמק איילון (לא רק כשהשמש בגבעון רום). אפשר להביא לשם את

הילדים ולהראות להם חתיכות היסטוריה של עם ישראל: שרידי מצודה עתיקה מתקופת החשמונאים, מערת מחילות מימי מרד בר־כוכבא, בריכות השקיה עתיקות ואפילו שרידיה של העיר אמאוס, שהיתה עיר חשובה בימי השילטון הרומי בארץ.

לאנשי הצפון מומלץ חניון גבעת המורה שמעל העיר עפולה. אם תופסים יום עם ראות טובה, אפשר לראות משם עולם שלם. מסתכלים לצפון־מיזרח ורואים את החרמון, מסתכלים צפונה ורואים הרי מירון, למערב ורואים את הכרמל, ומדרום נראים הרי השומרון. כשמסתכלים ממש למטה, ישר, רואים את הקוביות הצבעוניות של עמק יזרעאל, המופיעות על כרזות הפירסומת של ישראל בחו"ל.

לחניון צפוני נוסף הוא חניון כברי על־ידי האנדרטה לשיירת יחיעם, בדרך מנהריה למעלות. נוף יפהפיה ומיתקני קמפינג.

אני לא יודעת איך אתם נוסעים לטיולים שלכם, אבל אנחנו בדרך־כלל קוראים קצת על המקום ולומדים את האזור, וככה, כשהילדים שואלים שאלות, אנחנו לא נראים להם מטומטמים וגם הם לומדים משהו על הארץ שבה נולדו. לימודי היסטוריה ברגליים תמיד יותר מעניינים מספר בכיתה.

ואם תגמרו את כל הטיולים האלה ותרצו עוד, אל תתביישו, תכתבו לי ונלך הלאה. דרך־אגב, לא לנסוע מהר בכבישים ולא לזרוק אשפה בחניונים! זה אסור! נסיעה טובה לכולכם ובילוי נעים.

סל המזונות למטייל המצוי

ואם בענייני פיקניקים אנחנו ע
נזכרתי, שלפני ימים אחדים טילפנה אל
ושאלה איזה אוכל אני ממליצה לקחת לפ
האמת היא שאני סרבנית פיקניקים ידוע
זה, דרך־אגב, עוד לא יושבים בבית־הסוהר
אומרת, טיולים אני מאוד אוהבת. אבל הבי
האלה על המדורה המאולתרת וחיתוך הס
צלחת פלסטיק שמונחת על הבירכיים.
בדיוק כוס־התה שלי.

כשאנחנו נוסעים לטיולים בארץ, אנחנו
אוכלים במיסעדות שעל הדרכים וזה ב
חלק מהכיף. אבל כבר קרה כמה פעמים ש
למקומות שאין בסביבתם מיסעדות, וא
ברירה וצריך לקחת מזון. במיקרים האל
מכינה סל כזה, שכל מה שצריך לעשו

לפתוח אותו ולחלק את האוכל לבני־המי
בלי טיגונים, בלי בישולים ובלי בוג'רס.
סל המזונות הפיקניקי שלי (ל־4 נ
מכיל:
עוף אחד בגריל, מחולק לארבע מנות,
מנה עטופה בנייר כסף.
קופסה עם סלט מבושל (כמו, למשל,
תפוחי־אדמה או סלט שעועית־ירוקה).
לחם פרוס, ירקות חיים ורחוצים, ושקי
פירות טריים למנה אחרונה.
בקבוק יין עם שתי כוסות זכוכית לג
ותרמוס עם חלב או שוקו לילדים.
מלבד כל זה, אני לוקחת איתי שקית ז
של פופ־קורן (שעושים בבית בחמש ד
הפופ־קורן קל, טעים וסותם את הפה של הי
כל פעם לכמה דקות.
אם תיקחו איתכם צלחות נייר והרבה
לניקוי הידיים והפה, אפילו לא תצטרכו
כלים ואז הפיקניק יהיה ממש בשביל מנוחו
בשביל התרוצצות של ארבע שעות עד שהל
ייצלו היטב. בתיאבון.

לטיולים בארצות רחוקות לבד, אני קוראת
מודרנית ואפילו פעם ראיתי סרט פורנו
(איחס ממש). אז מה אתם רוצים ממני. יש לי
לצום ביום־כיפור, למרות הסביבה העויינת
זה סימן לאשה מודרנית, עיקשת ובעלת בי
רב, ולכל אלה שיקבלו פרצוף ירוק מתד
תדעו לכם שאני לא נעלבתי מאף
ביום־כיפור הרי סולחים לכולם וזה כולל
אתכם.

איך מרוויחים 50 אלף לירות ב־20 דקות

לפני שבוע, כשבאתי למערכת העולם הזה כדי להדפיס כתבה, חיפשתי מכונת־כתיבה, וראיתי שכולן תפוסות. הלכתי למזכירה, והיא

שלחה אותי לשאול את רכז־המערכת. ההוא אמר לי שאלך לשאול את המזכירה. חזרתי והיא שלחה אותי למנהל־החשבונות, אולי הוא יודע איפה יש מכונה. הלכתי אליו ולפני שגמרתי לשאול את השאלה, הוא פתח עלי בסידרת צעקות נוראות על כך שאני מבלבלת לו את המוח בשטויות.

למחרת בבוקר החלטתי שאני מצפצפת על כולם ובגלל כמה עשרות אלפי לירות, אני לא אתן להם לצעוק עלי. הלכתי לקנות לעצמי מכונת־כתיבה פרטית. כצרכנית נבונה, אני לא קונה את המכונה הראשונה, אלא עושה חקר־שווקים מקיף. אצלי חקר־שווקים מקיף זה ללכת לשלוש חנויות, כשהמרחק בין אחת לשניה לא יעלה על 300 מטר. וזה, כמובן, מה עשיתי.

נסעתי לרחוב אלנבי, פינת רחוב מונטפיורי. שם יש חנות כזאת של חצי צמר וחצי מכונות־כתיבה. בחרתי מכונה ושאלתי כמה היא עולה. אמרו לי 15 אלף ו־600 שקל. אמרתי תודה והלכתי הלאה. ממש מעבר לרחוב יש חנות מאוד מפורסמת ובעלת מוניטין בשם קניגשטיין. נכנסתי, בחרתי את אותה המכונה ושאלתי כמה עולה. אמרו לי 18 אלף ו־700 שקל. אמרתי תודה ויצאתי.

כבר הייתי בדרכי לחנות הראשונה לקנות את המכונה הראשונה, ואז נזכרתי שיש עוד חנות אחת, במרחק 200 מטר, ברחוב מיקווה־ישראל. הלכתי, ראיתי את אותה המכונה (אותו מודל, אותה שנת ייצור, הכל אותו דבר), שאלתי את הארון כמה עולה והוא אמר לי 13 אלף ו־800 שקל. מרוב תדהמה שאלתי „מה?" והוא אמר: „טוב, אתן לך ב־13 אלף שקל".

רק רציתי להגיד לכם שב־20 דקות של טיול ברחוב אלנבי, אני מסוגלת להרוויח יותר מ־50 אלף לירות. אם האגודה לצרכנות רוצה לתת לי את פרס הצרכן הנבון, אז אני במערכת שלוש פעמים בשבוע, בשעות הצהריים.

סליחות

בין כל המוזרויות שלי, המפתיעה מכולן (את האנשים הזרים) היא העובדה שאני צמה ביום־כיפור. החברים שלי כבר יודעים על הפגם הזה שלי ומתייחסים אליו כמו שהיו מתייחסים אל אקזמה ברגליים.

הבעיה היא עם אנשים כמו שכנים, מכרים רחוקים, בעלי הסופרמרקט, אימהות של ילדים מהגן של בני ומזדמנים אחרים. אלה, כשהם פוגשים אותי יום־יומיים לפני יום־כיפור, תיכף שואלים, בחיוך כזה של שותפות בין נשים מודרניות, מה בישלתי לחג, איפה אנחנו אוכלים והאם נשחק פוקר. כשאני עונה להם שפוקר אני לא יודעת לשחק, ושגם לא הכנתי אוכל ליום־כיפור כי אני צמה, אני רואה את ההלם הנורא בפנים שלהם שהופך להתנצלות אדירה, במעט עם דמעות. מייד הם מתייחסים אלי כמו אל הרבנית הראשית לישראל, והם בטוחים לגמרי שפגעו בי עד עומקי נפשי הדתית.

תדעו לכם רבותי, כי כל קשר ביני לבין דת הוא מיקרי בהחלט. כל חיי אני אוכלת שרימפסים ובשר־חזיר וסנדוויצים עם גבינה וביקון (ביחד), ואם ירצה השם אמשיך בזה תמיד. כל חיי אני נוסעת בשבת, אוכלת לחם ופיתות בפסח ולא הולכת למיקווה לפני החתונה. פעם אפילו כמעט הרגתי דתי אחד במעלית של בניין אל־על, כי הוא אמר לי שאני פרוצה, בגלל המחשוף שלי.

אבל כל זה לחור ולצום ביום־כיפור זה לחור. אין לי הסבר לתופעה ואני גם לא מחפשת אותו. שיהיה ברור לכולם, שהעניין הזה לא עושה אותי לאשה לא־מודרנית. להיפך, אני מאוד מודרנית. אני יודעת להדפיס על מכונת־כתיבה במהירות, אני יודעת לנהוג על הרבה סוגי כלי־רכב. אני מסתובבת עם מיכנסיים צמודים לגוף, ולפעמים אפילו מפזרת את השערות הארוכות שלי על הכתפיים.

גרתי גם בעלי כבר לפני החתונה, נסעתי